

næsten ud, som om han tænkte paa at forlade dem med det samme.

Men da begyndte Else at blive ængstelig. Hun gik hen til ham og sagde, mens hun forsøgte at smile med sit gamle, hjærtevindende Smil:

„Ja nu slaar De Dem vel til Ro hos os i Dag, ikke sandt? De vil jo nok tage til Takke med, hvad vi kan byde til Middag i al Tarvelighed. Havde vi vidst dette her noget før, skulde vi nok have haft det lidt mere festligt. Og nu maa De da ikke være vred, fordi vi kanske straks var lidt underlige til Mode ved at høre om det. Vi havde jo aldrig kunnet tænkt os, at vor Hansine skulde komme saa højt paa Straa og faa en saadan Mand som Dem. Men vi er jo da i Grunden allesammen kun inderlig glade og taknemmelige for, hvad der er sket; De maa nu da ikke tro andet. Og nu bliver De nok her hos os i Dag, ikke sandt?“

„Kære Else,“ svarede Emanuel, øjeblikkeligt formildet, og tog hendes Haand. „Jeg vilde unægtelig gærne have Lov til fra nu af at betragte dette Sted som mit Hjem. Jeg har længtes saa meget efter at kunne gøre det, ... og jeg har da paa en Maade heller ikke længer noget andet.“

„Ja, saa skal De ogsaa være ret af Hjærtet velkommen,“ sagde Else, idet hun med ét helt gen-